

Cinka István: Karácsonyi ének

Elliot az árvaház egyetlen gyereke maradt az ünnepek előtt. Az utóbbi napokban rendre álomba sírva magát magányában. Szegény kis szíve megszakadt, nem tudta, miért is érdemelte ezt. Pedig idén is mint mindig, jobban és még jobban viselkedett, mint bárki más! Egyetlen vágya egy szerető család volt, szülőkkel, akár testvérekkel is. Nem akart egyedül lenni. Szomorúan ébredt fel karácsony reggelén is, lassan lépkedett le az ódon falak között a lépcsőn az előtérben felállított szerény karácsonyfához. Tekintete megakadt négy hatalmas gömbön, melyeken kis sárkányok voltak. Ide-oda mozogtak a kis faágak között. Egy pillanatra becsukta a szemét és mire kinyitotta egy ismeretlen helyen találta magát. Folyamatosan erős szél fúj, alig tudott talpon maradni. A távolban egy nagy épületet látott, így arra vette az irányt. Betért és ott egy manóval találkozott. Hegyes kis fülei voltak.

-Szia, Elliot vagyok, nem tudom, hogy kerültem ide!

-Üdvözöllek, itt a gyárban, Margó vagyok! Nem a legszerencsésebb időben jöttél, sok a munka és a házi sárkányunk is ideges. A szél sárkánya, terebélyes nagy szárnyakkal, szinte áttetsző, azért nem láthattad hirtelen!

-Házi sárkány? Miféle sárkány? Nem kell félni tőle? Ő fújja a szelet folyamatosan? Miért ideges?

- Igen, ő okozza a bonyodalmakat! Az idegeskedés okát nem tudjuk, de napok óta ilyen. – válaszolt a manó lemondóan.

- Mit gyártotok itt? – kérdezősködött tovább a kíváncsi fiú.

-Mindenféle szobrokat, játékokat, hangszereket!

- Miért nem csináltok hárfákat? Ha figyelmesen hallgatod a fák közötti szél süvítését egy zene szól! Hallgasd csak!

- Tényleg! - lepődött meg a manó ezen észrevételén. Gyorsan összehívta hát a többi manót és elkészítették a hangszereket, becsatlakoztak a sárkányhoz. Még szebben szólt minden, a kis szél sárkány is megnyugodott és boldogan pihent, míg a manók játszottak neki! Elliot a dallam andalító hatására becsukta szemét és ismét egy másik helyen találta magát.

- Itt már rutinosabban volt, körbenézett. Meglátott egy az előzőnél is nagyobb, robusztusabb, barna bőrű sárkányt. A föld szabályosan remegett lépteitől. Lassan ugrálva, a sárkány lépteinek ritmusára eljutott itt is a gyárhoz. Itt is segítőkészen fogadták a kis elf manók az idegen fiút. Elmondta itt is a történetét, és felajánlotta segítségét, hogy megnyugtassák a hatalmas sárkányt!

- Dobokat kell készíteni és együtt zenélni a sárkánnyal, meglátjátok segíteni fog!

A manók gyorsan hangszereket készítettek. Az együtt zenélés öröme a hatalmas föld sárkány is megnyugodott. Becsukta szemét ismét, szíve kezdett megtelni örömmel és vidámsággal és a világok közti zene dallamával.

A következő helyen a tengerben látott egy kék vízi sárkányt, alig észrevehetően, mely a tenger morajlásával adott hangot magáról. Itt zongorákkal nyugtatták meg a sárkányt.

A másik egy lángoktól ölelt kis erdő volt, ahol csak úgy ropogtak a fák a tűz ölelésében és a vörösen izzó sárkány lehetétől, de a gitár pergős hangjai megnyugtatták.

Ezután Elliot újra pislogott várva a következő kalandot és következő dallamot. Újra a valóságban találta magát, de szívében már ott volt a dallam, és a négy sárkányos gömb most már szépen világított, szebbnek látta a világot maga körül. Ekkor hirtelen valaki megfogta a vállát, ő összerezdült félelmében. Megfordult és két ismeretlen embert látott.

- Szia Elliot, mi vagyunk az új szüleid. Már várnak az ajándékok otthon!

Gyorsan hátrapillantott a kis gömbökre, nem látta már őket, de hallotta a zenéjüket és rohant újdonsült szülei ölelő karjába!